

Už se mi nechce jít dál

Hana Zagorová

Už se mi nechce jít dál,
už mě všechno bolí.
Kdosi mé snění krájí
a zasypává solí.

Už tolik marných šlápot,
jen po mém smutku drápou
a život náhle jen tak mezi prsty
najednou mi prolít.

Už se mi nechce jít dál,
i když stromy kvetou.
Všechno se ve mně větví
tou jednou hořkou větou.

Snad hledám jiný význam.
Je to jen marná výzva,
jen planá přízeň,
jenom slova, co se celý život pletou.

A tak si říkám, lásko,
ohýnku bosý, lásko,
v trnové růži, lásko,

která krásně chladíš
moji horkou kůži.

A tak si říkám, lásko,
kde stále bloudíš, lásko,
těžká, jak kámen, lásko,
která ve mně záříš jako rosa ránem.

Už se mi nechce jít dál,
ale já stále věřím,
kdesi mou píseň hrají
a já tam znovu běžím.

Proč tolik marných šlápot,
proč po mém smutku drápou,
proč život náhle jen tak mezi prsty
najednou mi prolít.

A tak si říkám, lásko,
ohýnku bosý, lásko,
v trnové růži, lásko,
která krásně chladíš
moji horkou kůži.

A tak si říkám, lásko,
kde stále bloudíš, lásko,
těžká, jak kámen, lásko,
která ve mně záříš jako rosa ránem.